

Zsille Gábor

Hiány

Mekkora kalanddá nemesedett
az a családi séta Szentendrén,
hetvenkilenc tavaszán, mikor még
nem tudtam, hogy létezik karantén

és ingázás, határzár, vasfüggöny
(belső játszóteremen hinta állt,
s még a hatnapos tanítási hét
sem jelentett számomra kínhalált);

az a családi séta Szentendrén,
negyvenegy éve, talán májusban,
apám lefotózott a dombtetőn,
a templomnál pózolok fásultan,

mert untam az egész kirándulást,
izzadtam a túl meleg ruhában,
éhes lehettem, nyugös vagy álmos...
Hányan fotózkodtak még utánam

az évtizedek során a dombon,
hány mindennapos családi emlék
nemesedik édes kalanddá most,
s hányféle színnel kísért a nemlét,

a hiány, a kert, miféle tervek
és utak kerülnek elő? Noszlop
és Magyarpolány között az erdő
hív, de ösvénye semmivé foszlott.

ZSILLE GÁBOR (1972) költő, műfordító. A *Magyar Napló* versszerkesztője, Térey-ösztöndíjas.

Erdő

Bennem lángol az erdő
Arizona szélén
vagy Szibériában
bennem kiáltoznak a
tűzoltók angolul
oroszul, hiába

Szüntelen ropognak
a máglyák sok száz
hektáron valahol
sikoltva iszkolna
háztető, bozót
koala, juhakol

Föld védtelen foglya
lángol bennem az
erdő, de nem ég el
órködöm fölötte
folyton, öntözöm
vízfüggöny-emlékkel

Avarral, illattal
színnel, túl lázon
veszteségen, gondon
ropogva izzik a
Heining, Surrey Hills
veszélyben Ulm, London

Város

El fogok költözni
mióta mondom
nem állok tovább
ezen a porondon

Miért is maradnék
nincs erre pardon
nem fér a pesti
flaszteren a szarnyom

El fogok költözni
nem tudom, hova
főváros-anyám
nem édes, mostoha

Megfojt engem, pedig
egykor szeretett
nem szedem mások
után a szemetet

El fogok költözni
hogy kertem legyen
a sövény alján
árnyékom meglelem

Egy gyümölcsfa ágán
a gyerekkorom
jövőmbé veszve
most, majdan, egykoron